

C A L I G U L A

1/2023

PALLADION BY
UNIVERSITAS TURKUENSIS

SISÄLLYSLUETTELO

PÄÄTOIMITTAJAN TERVEISET	1
SISILIA ON KREIKKALAISEN FILOLOGIN JA KÄRTTYISÄN HOTELLIVIERAAN PRIAMOKSEN AARRE	2
SKOLASTISTA FILOSOFIAA LATINAKSI KANTAPÄÄN KAUTTA	5
FUKSIHAASTATTELUT	7
THANATOKSEN RINTALIIHAKSISSA VAIN ON SITÄ JOTAIN	8
ENTÄ SITTE? IRTI PERFEKTIONISMIN IKEESTÄ	12
TOIJA	15
LEILAN JA CHARLOTEN TYY IDO-VUJURAPORTTI	15
JÄSENHAASTATTELUT	16
GAKUEN ROMA (MELKEIN)	21

SUURET KIITOKSET KAIKILLE LEHDEN TEKOON OSALLISTUNEILLE!

TOIMITUS: ORION PETLIN, REETTA MERILÄINEN, JASMIN LEIVO, JALMARI SALATERÄ, KATARIINA LIPSANEN, IIDA STORLÖPARE, CHARLOTTE TUOHIMAA, LEILA KÄRJÄLÄINEN

KANSIKUVA: ORION PETLIN

KANNESSA KÄYTETTY VALOKUVA: JASMIN LEIVO

PALLADION RY

TURUN YLIOPISTON KASSILLISTEN KIELTEN, KASSILLISEN ARKEOLOGIAN JA ANTIIKIN KULTTUURIN OPISKELIJOIDEN AINEJÄRJESTÖ

[HTTP://PALLADION.WEEBLY.COM/](http://palladion.weebly.com/)

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/PALLADIONRY/](https://www.facebook.com/palladionry/)

INSTAGRAM: @PALLADIONRY

PÄÄTOIMITTAJAN TERVEISET

Lukuvuosi lähestyy jälleen loppuaan. Tosin kirjoittaessani tätä on vasta aivan huhtikuun alku, joten teknisesti emme ole ihan niin lopussa vielä kuin mitä lehden ilmestymisajankohdassa tullemme olemaan. Kuitenkin aurinko on alkanut pysyä taivaalla pidemmälle iltaan asti ja viherkasvini ovat heränneet henkiin. Erityisen ylpeä olen peikonlehdestäni Patrokluksesta, ja muista antiikin nimiä kantavista perheenjäsenistäni, vaikka samaa aikaa aarnipeikkoni Hadrianus yrittää kyllä taas tehokkaasti kuolla.

Kulunut lukuvuosi on ollut jälleen odottamattomilla tavoilla erilainen kuin edeltäjänsä. Olen itse viettänyt suurimman osan vuodesta naapurilaitoksella ja lähinnä sivusta seurannut klassillisten kielten oppiaineen elämää, mikä onkin ollut mielenkiintoista. On hassua katsella joskus ulkopuolelta yhteisöä, johon on kuulunut jo melkein neljä vuotta. Oppiaineen suurimmat koetelemukset ovat näyttäneet olleen Arcanumin muutto, johon itsekin osallistuin, sekä oppiaineen hetkellinen lakkautusuhka. Näistä ensimmäinen oli yksi valtava hullun mylly ja olen osaltani kiitollinen, etten joutunut itse myrskyn silmään, sillä ehdin juuri hetkeä aiemmin astua alas Palladionin puheenjohtajan jakkaralta. Seuraajani onkin joutunut uhraamaan itsensä muuton ja monen muun yllättävän tilanteen edessä. Suurin petos kuitenkin tuli yliopiston taholta sekä muuttaessa, sillä meidät jätettiin totaalisen tyhjän päälle huomattuamme Palladionin kirjaston homehtuneen aikojen saatossa, mutta ennen kaikkea silloin kun saimme kuulla, ettei oppiaine ehkä jatkaisi enää meidän valmistuttuamme. Ei uusia fukseja, ei enää kehtään meidän jälkeemme. Katoamisen uhka toi palladiineja yhä lähemmäs toisiaan ja järjestömmä hallitus tekikin kaiken voitavansa estääkseen sen, että arvokas oppiaineemme olisi pyyhitty maailmankartalta. Koko oppiaine sai kuitenkin taistelun aikana huomata, ettemme ole yksin, sillä tukea saimme antiikin tutkijoiden yhteisöltä ympäri maailmaa. Lopulta voinakin todeta, ettei tämä Caligula tule jäämään yhdeksi historiamme viimeisistä, sillä oppiaine säästy ja sen myötä myös opiskelijayhteisömmä, joka on vuosittaisen lehtemme sydän ja olemassaolon edellytys.

Ahkerat palladiinit ovat jälleen kirjoittaneet tähänkin numeroon, ja kattaus on yhtä laaja-alainen kuin yhteisömmekin. Jalmari kertoo artikkelissaan Sisilian matkastaan, Katariina purettuu filosofiaan, Reetta kirjoittaa tavastaan suhtautua elämään ja lida runon. Minä taas kirjoitin syistäni rakastaa peliä Hades ja lisäksi lehdestä löytyy myös sarjakuvia, kuulumisia Tyyin vuosijuhlilta ja perinteisten fuksihaastattelujen ohella kokeellinen jäsenhaastatteluosio, jossa myös vanhemmat jäsenemme ovat päässeet vastaamaan erilaisiin kysymyksiin!

Toivon, että sinä lukijamme viihdyt lehtemme parissa.

Hyvää kevättä kaikille!

Orion Petlin, Caligulan päätoimittaja huhtikuussa 2023

SISILIA ON KREIKKALAISEN FILOLOGIN JA KÄRTTYISÄN HOTELLIVIERAAN PRIAMOKSEN AARRE

TEKSTI JA KUVAT: JALMARI SALATERÄ

Vietin viime kevään vaihdossa Bordeaux'ssa, jossa lukulomamme ennen tenttien alkamista oli peräti kaksi viikkoa pitkä. Päätin ottaa tästä kaiken ilon irti ja ostin liput Sisiliaan. Graduni hengessä luon tässä Pausaniaan tapaan periegeettisen katsauksen tekemääni ekskursioon.

Matkani maata pitkin alkoi Flixbusin kyydillä aamuvarhain Bordeaux'n lähiöstä, josta kipusin bussin kyytiin. Ensimmäinen pysähtyminen tapahtui Périgueux'ssa, jonka roomalaisaikaista amfiteatteria sekä arkeologista museota olin suunnitellut matkaavani katsomaan koko vaihdon ajan. Onnistuin kuin taikaiskusta aina ajoittamaan pätevän krapulan niille viikonlopuille, joille olin pohtinut pientä maakuntareissua. Elämä on välillä yhtä kehitysromaanina.

Bussini taittoi matkan koko maan halki: näin matkallani Chaîne des Puysin sammutteet tulivuoret, ranskalaiset huoltoasemavessat sekä Ukrainasta pakolaisia tuovat bussit. Illalla saavutimme Lyonin, jossa suoritin hampurilaisen mittaisen happihyppeilyn ja hyppäsin Chambéryyn matkaavaan bussiin.

Heräsin aamulla Chambérystä ja ehdin kiertää tämän pienen vuoristokaupungin, jolla on rikas historia Savojin entisenä pääkaupunkina. Liikaa aikaa ei ollut kuitenkaan hukattavaksi, vaan hotellin kuivakan aamupalan jälkeen matkaa oli jatkettava määrätietoisesti junalla Milanoon asti. Vuoristosolien keskellä junani tanssahteli määrätietoisesti kuin oluen marinoima gresisti Dynamon yläkerrassa.

Concordian tempeli, jossa turistit piinasivat minua.

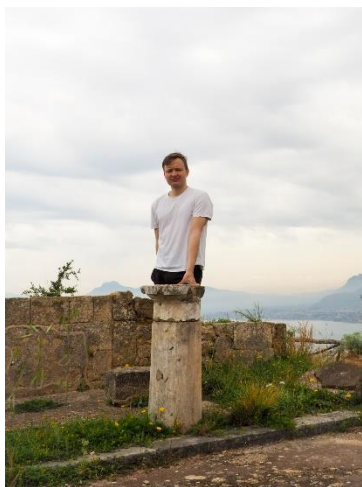
Milanossa aikaa tapettavaksi oli runsain mitoin ennen yöjunan lähtöä. Kiertelin kaupunkia, kirosin lounasajaksi sulkeutuneita ravintoloita ja yritin tappaa aikaa. Ennen junan lähtöä ostin itselleni eväät, sillä yöjunassa ei ollut ravintolavaunua. Junani irtaantui Milanosta klo 19:40, perillä Palermossa olisin seuraavana päivänä klo 16:55. Italiassa junayhtymä saa kokonaan itselleen, joten tuijottelin rauhassa ikkunasta Milanon etääntyviä valoja samalla, kun kyykin hyttini lavuaarin päällä pesemässä reissun runteleimia jäseniäni.

Heräsin aamulla virkeänä ja avasin rulla-verhon, jonka takaa paljastui Campanian turkoosina helmeilevä rannikko. Loppumatka sujui miellyttävästi ja saavuinkin perille etuajassa.

Palermossa kadut olivat monin paikoin jätteidensä peitossa, mutta siitä huolimatta sisälläni syttyi kajastava valo, kun sain päivän päätteeksi huulilleni kylmän Birra Messinan.

Sisiliassa on monta arkeologista kohdetta, joilla vierailu saisi Otto Mannisenkin suopielet väpättämään. Rajallisella ajalla päätin priorisoida Agrigentoa, joka tunnettiin antiikissa nimellä Akragas. Päätinkin lähteä heti seuraavana päivänä tekemään päiväreisua kaupunkiin. Agrigenton temppeleilaaiko on Unescon maailmanperintökohde, ja alue kukoisti 400-luvulla eaa. Alueen tunnetuin temppelelienee Concordian temppeleli, jonka edessä vaivaannuttavan moni turisti räpsytteli selfieitä mitä typerimmillä ilmeillä.

Moni turisteista ei vaivaudu perehtymään temppeleliin historiaan asianmukaisesti, mutta niskoja nakellen lueskelin itse temppeleliin tarinan ja sain selville, että se säilyi poikkeuksellisen hyvin siksi, että rakennus muutettiin kirkoksi 500-luvulla. Kaikkiaan temppelelialueella vierailuun kannattaa varata aikaa pari tuntia. Itsekin lähinnä juoksin alueen läpi 2–3 tunnissa ja sadattelin koko vierailun ajan keskellä polkuja pönöttäviä saksalaisturisteja. Menivät muualle seisoskelemaan.

Oluen kyllästämä matkalainen Soluntumissa.

Taorminan teatterista avautuva näkymä Etnan suuntaan.

Seuraavan päivän kohteeni oli Soluntum, joka sijaitsee aivan Palermon vieressä. Alueen arkeologinen alue sijaitsee syrjäisellä vuorella, jonne ei ollut juurikaan minikäänlaisia tienviittoja. Ihmettelinkin, onko koko aluetta olemassa, sillä serpentiinitiet sai puskea ylöspäin täydessä yksinäisyydessä takamuksen hiostuessa. Agrigentoon verrattuna paikka oli paljon rauhallisempi ja perillä kukkuloilla sainkin kirmata vapaana kuin nuori ori. Soluntum oli alun perin foinikialaiskaupunki, jonka Dionysos I (n. 432–367) tuhosi 4 vuosisadan eaa. alussa. Myöhemmin kaupunki uudelleenrakennettiin, ja roomalaiset valtasivat sen vuonna 254 eaa.

Muutaman Palermossa vietetyn yön jälkeen lähdin matkaamaan toiselle puolen saarta Syrakusaan. Kaupungin arkeologinen alue oli Agrigenton tapaan valtava. Mielenkiintoisin paikka oli ”Dionysioksen korva”, joka oli kalkkikiveen kaiverretty luola. Tarujen mukaan Dionysios I sulki sinne vangit, ja luolan akustiikka aiheutti sen, että kidutettujen vankien huudot kaiuivat erinomaisesti luolastossa. Nykyisessä Syrakusan kaupungissakin voi nähdä antiikin jäljet, sillä kaupungin katedraali oli aikoinaan temppeleli, joka oli Ciceron mukaan pyhitetty Athenelle. Muistona tästä ovat pylväät, joilla nykyinen kirkko seisoo.

Suosittelen tunnelmallista Syrakusaa kaikille, mutten suosittelisi pahimmalle

vihamiehellenikään parikymppiä maksanutta hotelliani. En halua mitään hotellien nimiä paljastaa, mutta jos liikut Syrakusassa, vältä Hotel Populusta. Majataloni seinät olivat papyrusta, joten viereisen huoneen paikallinen Gianluigi päätti pitää iltamyöhäisellä puhelinneuvottelun kavereinsa kanssa. Kopauttelin rytmikkäästi seinään hiljaisuuden alkamisen merkiksi, mutta toimenpiteeni aiheutti sen, että Gianluigi tuli huoneestaan ulos portiikille ja karjui paikallisella kielellä jotain makaberia Syrakusan pimeään yöhön. Huuto onnekseni hukkui pian halvan pesuaineen hajuun ja ulkona yltyneeseen kaatosateeseen.

Auringon noustua merestä päämäärätön haahuiluni jatkui, ja matkasin kohti Cataniaa, joka tunnettiin antiikissa nimellä Katanane. Otin perillä kohteeksi kaupungin roomalaisaikaisen teatterin, joka on nykyisin sitä ympäröivien rakennusten puristuksissa keskellä korttelia. Koska Cataniaassa ei ole omaan makuuni liikaa antiikin aikaista perintöä jäljellä, tein seuraavana päivänä retken Messinaan, jossa ei ole Bordeaux'n vuokraisäntäni mukaan mitään nähtävää. Kaupunki tunnettiin roomalaisajalla nimellä Messana, mutta vuonna 1908

maanjäristys ja sitä seurannut tsunami tuhosivat kaupungin käytännössä kokonaan. Paluumatkalla Cataniaan pysähdyin Taorminassa, jonka nimi oli antiikissa Taoromenion. Kaupungin kreikkalainen teatteri valmistui 200-luvulla eaa., ja roomalaiset muunsivat sen gladiaattoritaisteluihin sopivaksi keisariajan alussa. Kuivat huuleni hapuiliivat jälleen kylmää Morettia, kun katselin kreikkalaisteatterin huipulta horisontissa lumihuippuisena mollottavaa Etnaa. Mietin silloin, miten roomalaiset ovat aikoinaan seuranneet samalla paikalla gladiaattorin taistoa, kun aurinko on horisontissa laskeutunut härkien vetämänä Etnan taakse.

Viikko Sisiliassa kului lopulta nopeasti, sillä seuraavana päivänä yöjunani lähti takaisin kohti Genovaa, josta matka jatkui bussilla Marseilleen ja yöpymisen jälkeen takaisin Bordeaux'hin. Sisilia on todellinen antiikin aarreaitta, jossa kokonaisvaltaisemman otteen antiikin perintöön saisi vuokraamalla auton ja pidemmällä matkalla. Taivoitteeni onkin joskus palata paikan päälle pariksi viikoksi ja vierailta Tyndariksen, Segestan ja Selinuksen alueilla. Tuolloin saan toivon mukaan myös nauttia kuivasta Cerasuolo di Vittoriasta – Sisilian ainoasta DOCG-viinistä.

Catanian roomalaisteatteri

SKOLASTISTA FILOSOFIAA LATINAKSI KANTAPÄÄN KAUTTA

TEKSTI JA KUVAT: KATARIINA LIPSANEN

Latinan osaaminen on joutunut itselläni aika koetukselle viimeisen vuoden aikana. Klassillisten kielten opintojen lisäksi teen parhaillaan filosofian väitöskirjaa ja viime vuonna keskityin sen parissa erilaisten keskiaikaisten intuitiokäsityksien lukemiseen. Tässä joitain ajatuksia näiden tekstien lukemisesta ja huomioita, joiden myötä niiden läpikäymiseen on tullut enemmän järkeä.

Keskiajan ajattelijoiden lukemisesta ehdottomasti haastavaa tekee, ettei joidenkin relevanttien mutta yleisesti vähemmän tunnettujen auktoreiden esimerkiksi Petrus Aureoluksen tai Matteus Aquaspartalaisen tekstejä ole juuri käännetty millekään nykykielille. Myös monien tunnetumpien filosofien kuten Johannes Duns Scotuksen ja Wilhelm Ockhamilaisen tuotannosta on paljon

vielä kääntämättä. Ilman käännöstä tekstin äärellä välillä kokee olevansa täysin epäpätevä idiootti, toisinaan suvereeni kielinero. Filosofiaa ja klassillista filologiaa tuntuu omalla kohdallani yhdistävän toisinaan tunne siitä, että vaikka katsoessani tekstiä ymmärrän jokaisen yksittäisen sanan, en tajua silti yhtään mitään. Se on varmaankin osa viehätystä.

Ilahduttavaa näissä keskiajan auktoreissa kuitenkin on, että heidän ajattelustaan yleensä löytyy aina jonkinlaista tutkimuskirjallisuutta. Käännösten ja usein myös varsinaisten kommentaarien puutetta paikkaa aina vähintään pari tieteellistä artikkelia, usein amerikkalaisen munkin tai nunnan kynästä. Alkuperäistekstit ovat pääsääntöisesti filosofis-teologisia ja niiden kanssa kaikki neuvot ovat olleet tarpeen.

Vaikka skolastisen filosofian tietty muodollisuus sinänsä oli itselleni jo filosofian opinnoista tuttua, on aika eri asia lukea tällaista tekstiä käännökseenä kuin suoraan latinaksi. Yleisesti tekstit rakentuvat 1) kyllä tai ei -kysymyksestä, 2) argumenteista

QU. ESTIO III.

Utrum materia in rebus materialibus sit principium distinguendi individua?

D. Thomas 1. part. quæst. 51. art. 4. Bacon. hic d. 11. art. 2. et 3. d. 12. Herveus hic quæst. 2. art. 2. Durand. quæst. 2. Egid. quodl. 1. quæst. 7. Suar. in Metaph. d. 3. sect. 3. et 6. Scotus in Oxon. 2. dist. quæst. 5.

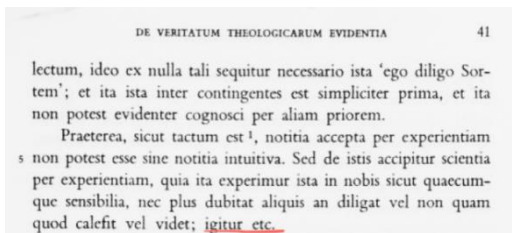
Quod sic, 3. Metaphys. text. comm. 12. *Unum numero dicuntur, quorum materia una numero; igitur unitas numeralis est a materia.*

Oppositum, quod non est distinctum, non distinguit ab alio; in fundamento naturæ nihil est distinctum 2. *Metaphys. text. com. 17. etiam actus separat et distinguit, 7. Metaph. text. 4.*

Johannes Duns Scotus (1266–1308)
Reportata parsensis, lib. II, dist. xii, q. III. Onko materia materiaalissa oloissa yksilöitä erottava tekijä?

puolesta, 3) argumenteista vastaan ja 4) lopulta toteamuksesta kumpi kanta on perustellumpi. Toisinaan argumentit puolesta ja vastaan vuorottelevat tekstissä suhteellisen satunnaisessa järjestyksessä, joillakin auktoireilla puoltavat ja vastustavat argumentit ovat omina kokonaisuuksinaan. Toisinaan taas kysymystä tarkastellaan tuomalla ensin aiempien keskeisten auktoireiden näkemykset asiaan ja lopuksi esittämällä erikseen oma näkemys.

Näiden esitystapojen tunnistaminen itse tekstin tasolla on ollut prosessi. Tekstejä strukturoivat tietyt lyhyet fraasit. Esimerkiksi ”*Primum quidem non quia* [...]”, joka on varsin tiivis muotoilu ajatuksesta ”Ensinnäkin asia ei ole näin, koska [...]”. Samoin ”*Quod sic*” aloittaa väitettä tukevan argumentin, ”*Oppositum, quod non*” taas sitä vastustavan. Nämä fraasit ovat kuitenkin vielä varsin selkeitä. Yksi hämmäntävimpiä formuloita erityisesti aluksi oli pitkän argumentaation lo-

Wilhelm Ockhamilainen (1287–1347) *Scriptum in librum primum Sententiarum, Ordinatio*, lib. I, prol., q. I.
Onko ihmisjärjen tässä elämässä mahdollista saada ilmeistä tietoa teologisista totuuksista?

puoksi kahden sanan lause *Ergo etc.* tai *Igitur etc.* (”Siis jne.”). Siis mitä? Mihin ihmeeseen *etc.* nyt tässä viittaa? Lukuisten puoltavien ja vastustavien argumenttien jälkeen tämä fraasi yksinkertaisesti ilmaisee, että tarkasteltu kysymys saa myönteisen vastauksen. Joskus fraasia näkee myös yksittäisen argumentin lopputuloksen summaamiseen.

Vaikka on jossain määrin palkitsevaa oppia tunnistamaan itse tekstin esitystapa ja toistuvat fraasit, olisi työn voinut tehdä varmasti huomattavasti helpommin. Aikaa olisi voinut käyttää enemmän tekstilajia ja kieltä käsittelevään tutkimuskirjallisuuden etsimiseen. Vaikka kirjallisuuttakin toki hain, tässä tapauksessa lähdin teksteihin varsin sokkona, tuntien etukäteen ensisijaisesti asiasisältöä. Toisaalta tekstin purkaminen näin tarkasti ja asioiden tajuaminen kantapään kautta on ollut opettava kokemus. *Praeterea* ja *enim* täytyy silti joka päivä tarkistaa Logeionista.

Vaikka on jossain määrin palkitsevaa oppia tunnistamaan itse tek-

FUKSIHAASTATTELUT

KOONNUT: CHARLOTTE TUOHIMAA JA LEILA KARJALAINEN

1. MISTÄ PÄIN OLET KOTOISIN?

Lauri Torkkell: Suomen sivistyksen kehdestä.

Tapio Helminen: Olen kotoisin Turusta.

2. MIKÄ ON SUOSIKKIKIRJASI?

Lauri: Umberto Econ Baudolino.

Tapio: Suosikkikirjani on Dungeons & Dragons 5th Edition: Monster Manual.

3. MILLÄ KOLMELLA SANALLA KUVAILISIT ITSEÄSI?

Lauri: upea, komea, harhainen

Tapio: Olen mielikuvituksekas, visionäärinen ja otiosus.

4. MITKÄ KOLME ASIAA OTTAISIT MUKAASI AUTIOLLE SAARELLE?

Lauri: Mikäli saarella on miellyttävä ilmasto, kaksi kirjaa ja riippumaton. Jos ei, jotain millä pääsee pois.

Tapio: Köyttä, nauvoja ja harmonikkani.

5. MINNE MATKUSTAISIT MIELUITEN JA MIKSI?

Lauri: Antiikin Alexandriaan, haluan nähdä sen kirjaston.

Tapio: Matkustaisin johonkin Välimeren mahaan, sillä siellä on paljon kiinnostavia asioita ja keholleni sopivampi ilmasto.

6. KENET ANTIIKIN AIKAISEN HENKILÖN HALUASIT TAVATA JA MIKSI?

Lauri: Lukianoksen (Samosatasta), huumorintajumme on mahdollisesti samankaltainen.

Tapio: Voisin tavata Epikuroksen ja keskustella hänen kanssaan ataraksiasta.

7. KUINKA PÄÄDYIT OPISKELEMAAN KLASSILLISTA FILOLOGIAA?

Lauri: Pidän historiasta (etenkin antiikista) ja haluan lukea antiikin kirjallisuutta sen alkuperäisillä kielillä.

Tapio: Hain opiskelemaan monen vuoden tauon jälkeen läheisten rohkaisemana ja satuin menestymään valintakokeessa, johon ei voinut valmistautua etukäteen sillä ennakkomateriaalia ei ollut. Latinan kieli on viehättänyt jo yläkouluajoista lähtien kun kävin Turun Klassikon peruskoulun latina-luokkaa vuosina 2010-12. Joku virallinen koulutus olisi kaiketi hyvä olla, mutta en ole varma.

8. MITÄ OLET PITÄNYT OPISKELUSTA? KOMMENTTEJA, RISUJA, RUUSUJA?

Lauri: Opiskelu on ollut oikein mielenkiintoista!

Tapio: Opiskelu on hyvin rankkaa työtä. Pidän vapaudesta ja hyvin rauhallisesta etenemisestä. Odotan enemmän sitä, että voin kutsua itseäni taitelijaksi kuin mitään tutkintoa.

THANATOKSEN RINTALIHAKSISSA VAIN ON SITÄ JOTAIN

TEKSTI: ORION PETLIN

HUOM! TEKSTI SISÄLTÄÄ JUONIPALJASTUKSIA!

Hades on Supergiantin 2018 julkaisema peli, jossa Hadeksen poika Zagreus pyrkii muuttamaan pois kotoa. Helvetissä on suorastaan niin kuuma, että jalat palavat halusta rientää ulos tuonelan syvyyksistä. Tämä tosin ei ole lainkaan niin yksinkertaista kuin mitä voisi kuvitella, sillä jos jonkinmoiset mörköllit pyrkivät aktiivisesti estämään Zagreusta tekemästä pesäeroa isäänsä. Pelaaja/Zagreus joutuukin tuonelan virran vietäväksi useammin kuin kerran ennen kuin pääsee lähellekään ulko-ovea. Itse olen päässyt ovesta ulos pelissä jo useamman kerran, mutta kaiken kaikkiaan olen kuollut lähes 90 kertaa. Loppuun asti en ole peliä vielä pelannut vaikka olin voinut, sillä pelin pelaaminen loppuun tarkoittaa sitä, että peli loppuu. (Uskomatonta kyllä.) Minä en halua, että hyvä peli loppuu, joten toistaiseksi se odottelee lu-

kuisten muiden kesken-eräisten pelieni kanssa sitä kaunista päivää, jolloin olen valmis luopumaan tarinan ensikertaa kuulemisesta. Onneksi harvoin jaksan kirjastolta kotiin parustettuani nousta eteisen lattialta enää sillä tavalla ylös, että raahautuisin sohvalle asti, jotta voisin heittäytyä jälleen päälle edellä helvetin liekkeihin. (Pitkälti

kirjaimellisesti, sillä unohtun hävettävän usein laavaan seisomaan.)

Joka tapauksessa ajattelin eritellä tässä sitä, miksi en halua luopua tästä pelistä. Syitä on useita, pelin hahmot ovat kukin tavallaan kietoneet minut aivan kaikkien raajojensa ympärille. Kuitenkin lopulta syvällä sisimmässäni tiedän, että ainoita oikeita syitä tälle kohtuuttomalle jahkailulle on kaksi; Thanatoksen rintalihakset ja Charon. Kuoleman jalkojen juureen olen verisenä valunut yhä uudelleen ja uudelleen ja kuolisin heidän vuokseen vielä uudet 90 kertaa enemmän kuin mielelläni. Ja Thanatoksen rintalihasten vuoksi kuolemista tuskin panee Zagreuskaan pahakseen. Zagreuksen ja Thanatoksen suhde onkin pelissä suorastaan ambrosiaa sielulle, jos minulta kysytään. Olin erittäin positiivisesti yllättynyt, kun kävi ilmi, että voin omin käsin saatella Zagreuksen Thanatoksen kalpeille, mutta hyvin treenatuille käsivarsille, vaikkei sekään ole niin helppoa ollut kuin olisi voinut toivoa. Tunteiden käsittely ei vaikuta olleen prioriteettilistan kärjessä Kuolemaa kasvatettaessa, joten Thanatos on pääasiassa kylmä ja umpiemiäinen, vähän liiankin vastuuntuntoinen ja ehkä aavistuksen teatraalinen. Zagreus on kuitenkin saanut kiedottua kuoleman nuoren herran palavan sydämensä ympärille, joka pikkuhiljaa pelin edetessä saa Thanatosta lämpenemään.

Thanatos kipuilee paljon sen suhteen, kuinka kovasti hänen rakastettunsa haluaa paeta helvetistä, vaikka se tarkoittaisi heidän joutumista erilleen. Toisaalta ei

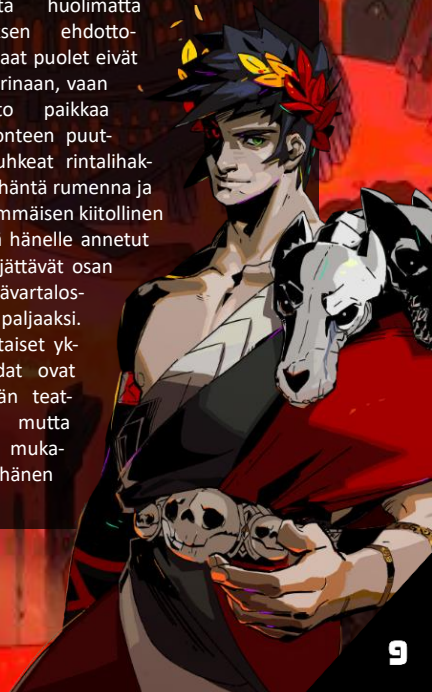
Zagreuskaan syytön ole. Hän ei ole pelin alussa erityisen avoin tarkoitusperistään, joten ei ole ihmeäkään, että Thanatos ajattelee Zagreuksen vain haluavan koko helvetistä eroon, Thanatos mukaan lukien. Hän vaikuttaa ajattelevan Zagreuksen pakenevan myös häntä itseään ja pukee tunteensa epävarmuudesta ja petetyksi tulemisesta nälvimiseen ja muihin happamiin sutkautuksiin. Samalla hän yrittää kaikkensa olla välinpitämätön, eikä viitsisi myöntää välittävänsä. Pelin alkupuolella hänen suustaan kuulee usein esimerkiksi "Don't talk to me. Just go." Zagreuksen yrittäessä selittää toimintaansa. Kuitenkin mikäli Zagreus kuolee Thanatoksen kohdattuaan, saattaa Thanatos sanoa esimerkiksi "Let's go home", "I'm sorry", "Oh, Zag..." tai jotain muuta vastaavaa, joka luo vaikutelmaa siitä, että hän todellisuudessa välittää paljonkin. Sen ääneen sanominen on hänelle vain vaikeaa, mutta hän ei toissiaan toivo muuta, kuin että Zagreus tulisi kotiin hänen kanssaan, eikä jättäisi häntä yksin. Ilmeisesti kuolemallakin voi siis olla hylätyksi tulemisen pelkoa. Vähitellen hän alkaa pehmetä ja osoittaa kiintymystä. Hän jopa suoraan pyytää Zagreusta jäämään;

Listen to me. I don't know how else to put this, but I want you to come home. Voluntarily. It's not just you swept up in all this nonsense now. And I know you didn't ask for me to get involved, but what did you expect?

Hän välittää Zagreuksesta niin paljon, että toimii tietoisesti sekä työnantajaansa (Hadesta) että omia arvojaan vastaan. Arvojaan vastaan toimiminen taas jää hiertämään ja hän soimaa Zagreusta, mikäli tämä ei pääse (kuten todennäköistä on) maan pinnalle asti vaan valuu Styxin tyrskyissä aina kotiin saakka. Thanatos katsoo oman uhrautumisen ja asemansa vaarantamisen menneen hukkaan, eikä ole tästä liioin mielissään. Hän moittii myös

useamman kerran sydämensä varastanutta miestä siitä, ettei tämä keskity velvollisuuksiinsa kuten hän, vaan haikailee kadonneen äitinsä perään. Kuitenkin kuten todettua hän sekaantuu itsekin asiaan, koska ei voi muutakaan. Tunteidensa riipottelemana hän antaa rakastetulleen periksi ja auttaa Zagreusta pääsemään isänsä asuntoyhtiöstä päivän valon puolelle. Hän tosin naamioi taitavasti avunantonsa suureksi verilöylyksi, vannottaa Zagreusta olemaan asiasta vaiti ja pakenee paikalta heti kuin suinkin mahdollista, jottei Hades ainakaan saisi tietää. Tämä avunanto tekee hahmosta varsin lähestyttävän, ellei jopa samaistuttavan pelaajalle. Sinällään tämä on toki aavistuksen kaksinaamaista Thanatokselta, sillä hän samaa aikaa parjaa äitiään Nyxiä Zagreuksen auttamisesta, mikä luullakseni kielii jälleen huonosti käsitellyistä tunteista, joita hylätyksi tulemisen uhka synnyttää. Mutta noh toisaalta, jos on niin kaunis naama, kuin Thanatoksella, liekö sitten niin haitaksi, jos niitä on kaksi.

Kuitenkin kaikesta koskettavasta tundesotkusta huolimatta Thanatoksen ehdottamat parhaat puolet eivät rajoitu tarinaan, vaan ulkomuoto paikkaa hyvin luonteen puutteita. Muhkeat rintalihakset eivät häntä rumenna ja olen äärimmäisen kiitollinen siitä, että hänelle annettua vaatetta jättävät osan hänen ylävartalostaan paljaaksi. Asun kultaiset yksityiskohdat ovat toki vähän teatraalisia, mutta sointuvat mukavasti hänen

silmänsä ja luovat yhtenäisyyttä hänen perheenjäseniinsä, joiden asuista löytyy samankaltaisia yksityiskohtia. Minä satun pitämään hahmodesigneissa myös liehuvista kankaista, joten hänelle ropiseen oboleita siitäkkin, eikä valtava viikatekaan miestä pahenna. Ainoa mistä itse olen pohjattoman katkera on, että Thanatoksella kerrotaan olleen aiemmin pitkätkä hiukset, mutta pelissä hän esiintyy lyhyillä. Ne ovat toki suorastaan helvetin hyvät hiukset, mutta voi pojat mitä antaisinkaan siitä, että hän olisi saanut pitää pitkätkä hiuksinsa. Onneksi peli tarjoaa muita pitkähiuksisia miehiä mielin määrin, joten silmänruokaa kyllä riittää, mutta on silti julmaa, että juuri Thanatos on yksi muutamasta poikkeuksesta.

Toinen pelin lempihahmoistani onkin todella Charon. Hän ei ehkä ole sellainen hahmo, johon odotettaisiin ihmisten kiintyvän, sillä hän on aavistuksen hankala lähestyä. Charonin dialogit käsittävät lähinnä sellaisia ilmaisuja, kuten;
"Urrrrnnngghhh...", "haaaaahhhh...";
"Hheeehhhhhhhh...";
"Rhhuuuuuuuuuggghhhh...";
ja "Nrrrrnnhhh, hnnnn, hrrnnn,

hrrnnn.....".

Pidän hänestä kuitenkin erityisesti juuri tämän vuoksi. Hän ei ole verbaalisen kommunikaation vanki vaan teot puhuvat puolestaan. Hän ei suostu melomaan Zagreusta suoraan maan pinnalle, mutta auttaa nuorta helvetin herraa matkallaan myymällä hänelle sekä olympolaisten jumalien jättämiä apupaketteja

että esimerkiksi pikaruokaa! Pidän valtavasti mielikuvasta Charonista vaeltamassa maanpäällisillä kaduilla suuntaamassa paikalliseen Taco Belliin noutamaan Zagreukselle vähän retkievättä. Verbaalisen kommunikaation ollessa aavistuksen suppeaa, hän tuntuu olevan myös sekä perheen jäsentensä että muun helvetin henkilökunnan tavoittamattomissa, mutta se ei estä häntä huolehtimasta läheisistään ympärillään. Dialogeista käy ilmi, ettei Olympoksella muun muassa tiedetä, että Hermes todellisuudessa toimii Charonin tavarantoimittajana, niin paljon kuin itse haluankin pitäytyä mielikuvassani Charonista tilaamassa ranskanperunoita pikaruokaravintolassa. (Joskin Hermes mäkkärin kassalla on myös mieltä ylentävä mielikuva!) Kuitenkin kun Zagreus kysyy Charonilta asiasta, käy ilmi, että Charon toivoo, ettei Zagreus kertoisi Hermeen touhuista kenellekään. Tämä suoraan implikoi Charonin haluun suojella Hermestä. Fandomin puolella Hermeen ja Charonin välille onkin kudottu lähemmänkin tuttavuuden silmukoita, joille itse annan ehdottomasti kannatukseni, vaikka tietysti tämän voisi tulkita tarkoittavan myös sitä, että Charon haluaa vain varmistaa, ettei tavaran toimitus lopu. Charon on ylipäätään tarkka kaupankäynnistään ja mikäli häneltä esimerkiksi erehtyy "lainaamaan" rahaa, hän ottaa sen kovin raskaasti. Tästä ainakin itseleni seurasi välitön kotiinpaluu, sillä hän hakkasi minut airolla tuusan nuuskaksi. Enää en ole edes harkinnut yrittäväni samaa tempua uudelleen, vaikka peli tarjoaisikin siihen mahdollisuutta. En niinkään siksi, että suojelisin itseäni, vaan siksi, että Charon vilpittömästi pahoitti mielensä siitä, että Zagreus yritti varastaa häneltä. Charonille Zagreus on yksi hänen ainoista ystävästään, muiden pitäessä häntä liian outona, joten olen vihainen itselleni, että kehtasinkin rahan himossa puukottaa häntä sillä tavalla selkään. Olin iloinen,

että peli tiesi tästä seuraavan huonoa omaatuntoa ja Zagreus pyytääkin Charonilta seuraavalla kierroksella anteeksi ja yrittää selittää toimintaansa.

Viimeisen kunniamaininnan saa kuitenkin pelin ehdottomasti paras poika; Cerberus. Kukapa meistä ei haluaisi rapsuttaa korvan takaa maailman suloisinta punaista kolmi-päistä demonikoiraa. Hän on valtava ja pörröinen ja häntä voi pelissä ihan oikeasti silittää aina kun koiruli on viettämässä vapaapäivää urhoollisen vahtikoiran tehtävistään. (Jotka hän myös hoitaa oikein hienosti, kuten hyvän koiran kuuluu!) Olen rapsuttanut häntä joka kerta kun se on ollut mahdollista ja aion rapsuttaa pelin loppuun saakka. Karvaa tästä verenpunaisesta ystävästä lähtee kyllä tuhottomasti, mikäli ei investoi siivouspalveluun, mutta väitän ettei ketään voi moinen haitata, kun vastassa on kolminkertaisesti koiranpentukatsetta. Rapsujen lisäksi hänelle voi antaa myös herkkuja, joiden antamisesta pelaaja hyötyy itsekin, koira kun lahjoittaa tällöin kaulapantansa suojelemaan Zagreusta.

Todellisuudessa kaikki pelin hahmot olisivat huomion arvoisia. Rakastan heitä kaikkia omalla tavallaan, lukuun ottamatta yhtä valtavaa poikkeusta; Theseusta. Theseus on niin raskas ja rasittava, ylimielinen ihmisjäte, että hänen sietäisi kuolla ja kadota, huolimatta siitä, että hän on jo

kuollut. Jopa minotauros Asterius, hänen lemmikkilehmänsä, on korkeamoraalisempi ja vähemmän täynnä itseään. Tosin mielestäni on virhe antaa lehmälle hillittömän kokoinen kirves, jolla sellainen voi hakata sinua päähän, erityisesti kun ainoa toiveesi olisi seivästää Theseus antaumuksella Varathaan. Elysiumin areenalla on yksi haamu, joka kaikista muista poiketen kannustaa Theseuksen sijaan Zagreusta ja se haamu olen minä. Siellä minä vahingon ilosta riemuitsen enemmän kuin olen mistään ikinä riemuinnut!

Innolla jään odottamaan pelin toista osaa, jonka tiedetään olevan tulossa. Trailerista erityisesti Moros (yksi Thanatoksen veljistä) ja suunnattoman suloiset sammakot kiinnittivät huomioni ja toivon, että jatko-osa täyttää ensimmäisen pelin jättämät suuret saappaat. Suosittelen lämpimästi peliin tutustumista kaikille. Se ei ehkä ole tarkka kuvaus kreikkalaisen mytologian henkilöistä, mutta on äärimmäisen viihdyttävä ja mieltä lämmittävä, kuhan muistaa pakata vähän kärsivällisyyttä mukaan matkalle alas tuonelaan. Pitäkää hauskaa, Charon vie teidät kyllä varmasti perille!

ENTÄ SITTE? IRTI PERFEKTIONISMIN IKEESTÄ

TEKSTI: REETTA MERILÄINEN

KUVA: ORION PETLIN

En tiedä, millä perusteella joistain ihmisistä tulee perfektionisteja. On hankala sanoa, onko kyseessä jokin synnynnäinen ominaisuus vai onko kyse kasvuksesta, mutta vaikuttaa siltä, että jotkut ihmiset ovat tähän perisyntiin taipuvaisempia kuin toiset.

Perfektionismin voi määritellä jotakuinkin näin: se on halu tehdä jokin asia mahdollisimman hyvin tai uskomus siitä, että asiat on tehtävä täydellisesti. Perfektionistin painajainen onkin nimenomaan epätäydellisyys, se, että on ihmisenä jotenkin puutteellinen huonon suorituksen vuoksi.

Täydellisyyden tavoittelu on itsessään jonkinlainen puolustuskeino: jos olen täydellinen, minua ei voida kritisoida. Kyse ei ole siitä, etteivätkö perfektionistit kykene ottamaan kritiikkiä vastaan. Pikemminkin kritiikki jotenkin internalisoituu – suorituksen sijaan saadun kritiikin koetaan kohdistuvan perfektionistiin itseensä, ja tämä voi laukaista syvältä kumpuavan torjutuksi tulemisen pelon tunteen. Siispä se, että jonkin suorittaa täydellisesti on ikään kuin ennaltaehkäisevää. Jos perfektionisti suoriutuu täydellisesti, tulee hänestä jollain tavalla torjunnalle ja kritiikille immuuni. Epäonnistumista ei tarvitse kohdata, eikä siten siis pelkoa omakuvan musertumisesta. Perfektionisti asettaa itsensä onnistumisen ja epäonnistumisen ulkopuolelle – perfektionistista itsestään tulee kritisoidun sijaan *kritiikko*. Sieltä hän kykenee

osoittamaan, kuinka mikään ei ole riittävää. Valitettavasti ainoa, joka tämän sanoman sisäistää, on perfektionisti itse.

Perfektionismi kietoutuukin vahvasti itse-tuntoon ja omakuvaan, minkä vuoksi siitä on myös suunnattoman vaikeaa päästä eroon. Jos haluaa nähdä itsensä täydellisenä suorittajana, on jokainen kolahdus tähän mielikuvaan todiste siitä kaikkein pahimmasta: ehkä minä olenkin vain jotenkin perinpohjaisen huono ihmisenä – tai pahempaa, *keskinkertainen*.

Taustalla häilyy ahdistava ajatusmalli: minä en riitä, joten suoritukseni on paikat-tava omaa huonouttani.

Perfektionismin päihittäminen ei ole mahdotonta, mutta vaatii oman asennoitumisen ja maailmankuvan muuttamista, mikä ei olekaan aivan yksinkertainen tehtävä. Pahimmillaan tähän menee vuosia, tai koko loppuikä, mutta perfektionismin piirteitä ja ilmenemismuotoja on kuitenkin mahdollista lievittää.

Oma vastaukseni tähän ongelmaan on ”entä sitte?”

Kärsin perfektionismin aiheuttamasta ahdistuksesta vuosia – se ei syntynyt mitenkään tyhjästä, ja paheni vuosien aikana, kunnes uuvutin itseni aivan loppuun ja ajauduin varmasti monille kaltaisilleni tuttuun mielenterveyspiraalien kierteiseen. Pahimmasta toivuttuani totesin, etten voi

enää jatkaa näin. Jonkun oli muututtava. Ja tähän lääkkeeksi muodostui yhtäkkiä aivan päinvastainen ajatussuunta.

Täydellisyysden tavoittelun sijaan pakotin itseni olemaan välittämättä lopputuloksesta.

Mikään ei riitä? Siispä aika tuottaa roskaa, täysin ala-arvoisia arvosanoja ja kurssisuorituksia, aika epäonnistua rohkeasti aivan kaikessa mitä vain yritänkin! (Sivuhuomautuksena sanottakoon, että en oikeastaan suoriutunut juuri sen huonommin kuin ennenkään, oma käsitykseni ”hyvästä suorituksesta” oli vain vieläkin liian korkea.) Asennemuutoksen oli pakko olla radikaali ja näkyvä – toistin sitä itselleni ja myös ääneen kenelle tahansa, joka vain kuunteli: ”tämä on surkea, tästä ei tule mitään, mutta palautan tämän silti, en välitä mitä muut sanovat!”

Tämäkään ei ollut aivan toimiva lähestymistapa. Sen sijaan, että tavoittelin täydellisyyttä, aloin sisäistää tätä mantraa, jonka mukaan olen jo lähtökohtaisesti epäonnistunut. Yritin yhä kovasti, mutta tunsin, kuinka motivaationi alkoi kadota ja oli yhä vaikeampaa saada itseni tekemään mitään. Miksi edes yrittää, jos olen huono? Enkö nyt siis ole todistanut juuri sen, mitä pelkäsin olevani?

En oikein tiedä mistä elämänmullistava filosofiani sai alkunsa – kenties se ilmestyi jumalallisena oivalluksena unessa, ehkä kuulin jonkun sanovan sen joko itselleni tai jollekulle muulle. Joka tapauksessa kaikki muuttui, kun sisäistin viimein lausahduksen: entä sitten?

No niin: entä sitte?

Tässäpä viimein avain kultaiseen keskietiehen (tai keskioveen, jos jatkamme metaforaa). ’Entä sitte?’ ei oikeastaan kohdistu minuun itseäni millään tavalla. Se ei keskity myöskään itse suoritukseen tai sen lopputulokseen juuri millään tavalla – ajatus ottaa pois koko konseptin suorituksen laadusta, sen hyvydestä tai huonoudesta.

Ajatusta voisi avata hieman enemmän näin: mikä on oikeastaan pahin seuraus siitä, että epäonnistun? Mikä on pahinta, mitä tästä voi seurata – ja onko sillä seurauksellakaan loppujen lopuksi niin suunnattomasti väliä?

Yllättävän usein vastaus on: eipä sillä juuri mitään sen ihmeellisempää seurausta ole.

Jotkut asiat elämässä on toki syytä ottaa vakavasti: esimerkiksi taloudellisiin tai terveydentilan ongelmiin tämä filosofia ei juuri auta. On myös tärkeää erottaa tämä *välinpitämättömyydestä* – tarkoitus ei ole rikkoo motivaatiota vaan madaltaa standardeja! ’Entä sitte?’ on omasta egosta irtautumista ja ajatuksena on rikkoo erinäiset näkymättömät säännöt, jotka pidättelevät meitä elämässä.

Tätä juttua kirjoittaessani, juuri tässä kohtaa, minulle iskee juuri tällainen stoppi. En yhtään muista mihin olin menossa, ajatus jää junnaamaan ja alkaa ahdistaa. No niin, hienoa, olen aloittanut jotenkin suureileisesti ja hienosti perfektionismin määrittelyllä, koittanut kuulostaa fiksulta ja älykkäältä. Sitten päässyt johonkin ihmeelliseen paatososioon, jossa puran laveasti omaa menneisyyttäni, luonnollisesti tästä pääsee sitten jotenkin etenemään loogisesti asian ytimeen, mutta ei. Olen päässyt asiaan, mutta mistään ei tulekaan mitään,

kun aivot jumahtavat tien sivuun ja upoavat mutaan. Ahdistaa. Nolottaa. Luulin olevani jotain. Nyt kaikki lukevat tekstini ja huomaavat, etten oikeasti olekaan fiksu enkä hauska. Mutta no – entä sitten? Entä sitten, jos muut huomaavat? En tietääkseni aio olla olan yli lukemassa ja vahtimassa lukijoiden reaktioita, enkä usko, että kukaan aikoo soittaa minulle Caligulan ilmestymisen jälkeen vain kertoakseen miten paljon vihasi juttuani. Ja vaikka soittaisikin, niin aika kuspäistä siltä, joka niin tekee? Eihän tällainen reaktio oikeastaan saa *minua* näyttämään sen huonommalta ihmiseltä. Ja onko oikeastaan niin vaarallista, jos en olekaan fiksu ja hauska? Riittäisikö kuitenkin vain se, että olen toimitannut kärsivälliselle päätoimittajalle lupamaani sivut ja lehti saadaan ajoissa valmiiksi?

Ja kas näin, juttu alkaa taas luistaa.

‘Entä sitte?’ on tapa purkaa perfektionismin luoma ahdistuksen pato päässäsi. Se on vuoropuhelua sinun itsesi kanssa, jonka tarkoituksena on saatella sinut paniikin pyörteestä takaisin tosielämään johdattelevien kysymyksien ja faktojen tarkistuksen avulla. Entä sitten, mitä tapahtuu seuraavaksi, mitä siitä seuraa, haittaako se, onko se vaarallista, kuoleeko siihen – tulet huomaamaan, että pelottavinta kussakin tilanteessa ovat oikeastaan omat tunteesi. Ja nämä tunteet voivat olla ihan todellinen pelon aihe, sillä kukapa haluaisi kohdata omat häpeän tai huonommuuden tunteensa. Joskus tämän kyselyketjun päässä odottaakin se ahdistavin osuus:

Entä jos minä itsenäni, tällaisena, en ole tarpeeksi hyvä? Entä jos en olekaan

minkään arvoinen? Entä jos minusta ei ole mihinkään?

Todennäköisesti tiedät jo itse, että tämä ei ole totta. Jokainen meistä riittää sellaisena kuin on, jokainen meistä on itsessään arvokas, ja meistä kaikista on johonkin. Mutta jos leikimme ajatuksella, että niin, ehkäpä juuri sinä olet tämän maailman erityisin asukas, luuseri #1, jota kaikki vihaavat.

Nii entä sitte? Mitäs haittaa siitä on?

Jonkun pitää palauttaa maailman surkein essee tai Turun yliopiston historian ala-arvoisin tutkielma, sanoa ääneen se tökeröin ja turhin kommentti luennolla, astua viattoman eläimen hännälle, pukeutua nolointen, laulaa eniten nuotin vierestä, polttaa ruokansa tunnistuskelvottomaksi tai kaataa kahvi päälleen julkisella paikalla, ja sitä kunniaa ei jokaiselle suoda.

Tosin paskimman lehtikirjoituksen olen jo tehnyt minä, joten ehkä sinun, lukija, täytyy keksiä jotain muuta.

TOIJA

*Laulaos, oi runotar, vaka vanhus tietäjistä
Ilmatar äitinä Väinämöisen kantajana kapea.
Kellui aalloill' aikain edeten sotkan munia päivät
hautoen...*

*Mieleni minun tekevi, aivoni ajattelevi
lähteäni laulamahan, vihasta Peleun poian
turmiokkaan, tuskin lyövän, sankarit Haadekseen vievän.
Riitautuivat Atreun poika, sekä aimo Akhilleus
Vaan kuka heidät noin kiihti, joku joukosta jumalten?...*

IIDA STORLÖPARE

Kuva: Star Image

LEILAN JA CHARLOTEN TYY 100-VUJURAPORTTI

TEKSTI: LEILA KARJALAINEN JA CHARLOTTE TUOHIMAA

Huomattavalla pituuserolla varustettu hupaisa kaksikko kävi marraskuussa 2022 Tyy 100-vujuilla, koska eihän näitä voinut jättää välistä. Hirveästä jännittämisestä, suunnittelusta ja sähläämisestä huolimatta itse juhlapäivä oli kaiken odotuksen arvoinen, ja ylitti myös kaikki skenaarit. Bändi soitti hyvin, kukaan ei tehnyt tiittävästi mitään noloa tai peruuttamatonta ja yhden yön kestäviä suhteita solmittiin yli oppiaine- ja tiedekuntarajojen. Aamun koitteessa, kun pitkä brunette oli saateltu taksiin, Lotte löysi tiensä vastoin kaikkea todennäköisyyttä sillikselle (jee!) taluttaen käsikynkässään muuan enkelipäätä, jonka henkilöllisyydestä ei ole varmaa tietoa. Loppuyhteenveto: Oli huisin hauskaa ja suosittellemme vujuilla käymistä lämpimästi kaikille!!

JÄSENHAASTattelut

KOONNUT: CHARLOTTE TUOHIMAA JA LEILA KARJALAINEN

MIKÄ ON OLLUT PARAS KURSSI YLIOPISTOSSA?

Jalmar Salaterä:

Empiirinen yhteiskunta-politiikka (7 op). Tuntui rikolliselta käydä hake-massa niin helpot opin-topisteet.

Reetta Meriläinen:

Ensimmäinen Vergilius-tekstikurssi (*Aeneis*-eepoksen 2. kirjasta) on yhä yksiä suosikkejani. Pääaineen ulkopuolisista varmaan Korean historian kurssi, josta sai 5op istumalla luennoilla ja tekemällä yhden lyhyen tentin.

Ida von Bagh:

Vaikea valita!

Katariina Lipsanen:

Latinan piirtokirjoituskurssi tai proseminaari. Piirtokirjoituskurssi oli yksinkertaisesti tosi kiva ja suosikkitehtävä oli itse keksiä piirtokirjoitus. Proseminaarissa taas – erityisesti teksti-interpretaatiotyössä – oma ymmärrys latinan kieliopista kehittyi enemmän kuin muilla kursseilla.

Aino Tuhkanen:

Tällä hetkellä tykkään paljon italian käännös-viestinnän kursseista. Meidän kursseista en osaa valita parasta.

Charlotte Tuohimaa:

Tyyliin kaikki ekan vuoden kurssit, kuten Antikin filosofia, Kreikan historia ja Rooman uskonnot, vaikka en muistakaan näistä enää ihan hirveesti.

Leila Karjalainen:

Apollodoros oli ihana.

Iida Storlöpare:

Moniakin muistelen lämmöllä.

Orion Petlin:

Ilmastotunteet ekologisessa dystopiassa -kurssi! Se oli enimmäkseen kyllä jonkinlainen outo ryhmäterapia, joten vähän rikolliset 5 noppaa.

2. MIKÄ OLI LEMPIMMÄNEESI PERUSKOULUSSA?

Jalmar: Yhteiskuntaoppi oli päheä. Onnekseni sain yhteiskuntatieteellisissä sivuaineissa sammuttaa tätäkin janoa.

Reetta: Äidinkieli ja historia, I'm basic.

Ida: Kuvit ja historia

Katariina: Kuvit.

Aino: Englanti tai äidinkieli.

Lotte: Kuvit aina kymppi, mut tykkäsin myös uskonnoista ja hissasta.

Leila: Biologia, matikka, historia

Iida: Käsiyöt.

Orion: En tarkkaan enää muista, mutta luultavasti äidinkieli.

3. MINKÄ ELOKUVAN, KIRJAN TMS. MAAILMASSA HALUAISIT KÄYDÄ?

Jalmar: James Joycen kirjoittama Ulysses voisi olla aika kivekäs maailma. En ole kirjaa lue-nut, mutta varmasti diskreetti ja vilpiton meno.

Reetta: Uinuvien kirjojen kaupunki tulee mieleen ensimmäisenä. Outoja otuksia, katakombi täynnä harvinaisia kirjoja... Heittäisin

varmaan henkeni aikapian, mutta ainakin hetken olisi hauskaa.

Ida: Varmaan kaikki maailmat, jotka Tove Jansson on kirjoittamalla luonut.

Katariina: Maameren tarinat

Aino: Haluaisin käydä jossain fantasiamaailmassa, kuten Mustesydän-trilogian tai Rautasusi-kirjan maailmassa.

Lotte: Haluaisin käydä Dorian Grayn kanssa kaikissa niissä paikoissa missä se kävi.

Leila: Muumilaakson tarinoita <3

Ida: Momo

Orion: Jos pelimaailmat lasketaan niin omalla Animal Crossing saarelani, olen tehnyt siitä tosi kivan!

4. MIKÄ ON HENKINEN IKÄSI?

Jalmari: Tänäään 6 ja puoli.

Reetta: 80 paikkeilla

Ida: Joskus 5v. ja joskus taas 80v.

Katariina: Seuraava kysymys.

Aino: Varmaan lähemmäs 80.

Lotte: Riippuu ihan hetkestä oonko 7 vai 77.

Leila: Ehkä 8.

Ida: 23.

Orion: En tiedä, mutta BuzzFeedin mukaan sie-luni on 203-vuotias!

5. MINNE MUUTTAISIT, JOS VOISIT ASUA MISSÄ VAAAN?

Jalmari: Mikäli joku poistaisi Utrechtin asuntopulan, muuttaisin välittömästi Utrechtiin ja piehtaroisin paikallisilla pyöräteillä.

Reetta: Tylsänä ihmisenä jäisin varmaan Suomeen. Mikäli vararikko ei uhkaisi, Sveitsi olisi myös mahdollisuus.

Ida: Kreikkaan. Mutta en muuttaisi sinne koonaan.

Katariina: Raumalle.

Aino: Paikalla ei niin väliä, mutta haluaisin asua jossain, missä saataa paljon ja on suhteellisen lämmintä.

Lotte: Hotelliin.

Leila: Isompaan kämppään, jossa on astianpesukone.

Ida: Honningsvåg, Pålkem, Nuorgam tai Övertärneo

Orion: Huippuvuorille!

6. MIKÄ TAI MITKÄ ASIAT OVAT AUTTANEET SELVIYTYMÄÄN YLIOPISTOSSA?

Jalmari: Kupittaan Citymarketin oluthylly ja Reetan naseva huumorintaju.

Reetta: Ystävät, aika-
taulutus ja säännöllinen syöminen.

Ida: En ole kovin vakuuttunut omasta selviytymisestääni, mutta ystävät ja yhteisöllisyys. Niin ja vapaa-ajan harrastukset!

Katariina: Vanhemmalta tutkijalta kulttuuriperiaate: "Nokka kohtiuusia nöyryytyksiä!". Myös periaate, että vähempi tai epätäydellisempikin riittää.

Aino: Ehdottomasti opiskelukaverit!

Lotte: Leila, ja kaikki muutkin kamut. Myös isoäiti ja isotäti, sekä Ari, joka on aika ajoitin ruokkinut ja majoittanut minua muun muassa Kupittaan hotellissa.

Leila: Koulukaverit, vanhempien opiskelijoiden neuvot, vertaistuki, kahvi.

Iida: Se, millä mennään harmaan kiven läpi, sekä käsityöt.

Orion: Valaat.

7. MIKÄ ON BRAVUURI-BIISISI ESIM. KARAOKESSA?

Jalmari: En ole mikään karaokebaarien Minna Seppänen, mutta jos joskus eksyn esittämään karaokebiisiin, olkoon se mikaeljungnermaisella itsevarmuudella esitetty Zedu De Lucan "Minä muistan sinut aina".

Reetta: En suostu laulamaan ihmisten edessä, mutta autossa yksin ehkä Into the Wilderness (Burning Hearts).

Ida: Kaikki Eppujen biisit.

Katariina: En laula karaokea, mutta Rammsteinin Mein Teil kiinnostaisi vetää korkealta ja kovaa.

Aino: En harrasta karaokea.

Lotte: Hotel California tai Brother Louie. Myös Layla aina silloin kun Leila on paikalla.

Leila: Laulan yleensä vaan yhen tietyn kaverin kanssa, mutta meidän lempparit on J. Karjalaisen Doris ja Dingon Levoton Tuhkimo, ehkä myös Leevi And The Leavings Tikapuut Taivaaseen.

Iida: Tulee olemaan Nemo, kunhan harjoitelen ensin.

Orion: Olen tylsä, mutta en laula julkisesti.

8. MIKÄ ON PARAS (KOULU)RUOKA?

Jalmari: Unican mustapapupihvit ovat olleet tänä lukuvuonna aika tiukkaa settiä.

Reetta: Kasviskroketit on aina varma.

Ida: Se valkoinen gluteeniton näkkäri.

Katariina: Kaikki muna-koisojutut on parasta.

Aino: Lempiruokani vaihtuu noin päivittäin.

Lotte: Perunamuusi.

Leila: Kalapuikot ja perunamuusi.

Iida: Koulu? Palermon pasta. Muuten? Pitkälisiä asioita.

Orion: Assarin sämpylät.

9. MIKÄ ON LEMPIJUOMASI?

Jalmari: Opintojen aikaessa se oli Pearly Bay -viini (6,49 euroa vuoden 2017 hintatasossa). Makuni on hieman kehittyneet niistä ajoista, joten vastataan vaikkapa joku Médoc.

Reetta: Kahvi tai matcha-latte.

Ida: Vesi! Ja San Pellegrinon Aranciata rossa.

Katariina: Kahvi ja GT.

Aino: Jos vettä ei laskeeta niin kylmät kahvit tai tee.

Lotte: Samppanja ja hampputee.

Leila: Varmaan joku viini? Tai kahvi.

Iida: Tee.

Orion: Jack Daniel's, pepsillä tai ilman. (Okei myös yks tosi spesifi lit-chi ramune!)

10. KETÄ ANTIKIN AIKAISTA HENKILÖÄ ET AIKAKAAN HALUAIISI TAVATA? MIKSI?

Jalmari: Sullla olisi varmaan aika epähauska tyyppi proskriptioineen. Lopettaisi juomisen ja menisi oikeisiin töihin.

Reetta: Pelkään, että Vergiliuksen tapaaminen olisi pettymys jomallekummalle meistä.

Ida: Ovidius. Tai ehkä senkin kanssa voisin tapella...

Katariina: Aristoteles. Vaikuttaa ihmisenä ihan hirveeltä misogyyniltä.

Aino: En kyllä uskaltaisi tavata ketään.

Lotte: En välttis jaksais kuunnella ainakaan Platonin kuvaaman Sokraateen itseriittoista saivartelua.

Leila: Sokrates olisi varmaan tosi raskasta seuraa.

Iida: Vitelliusta, syyt veisivät esseen verran.

Orion: Platonille tai Aristoteleelle en kyllä aikaani uhraisi.

11. KENEN ANTIIKIN AIKAISEN HENKILÖN KANSSA HALUAISIT TAPELLA? MIKSI?

Jalmari: Alkibiades oli kaikin puolin epäkelpo yksilö. Opportunistinen hahmo, jonka sietäisi saada remmistä.

Reetta: Vastaukseni ei ole muuttunut: Aristoteles. Hän oli väärässä kaikesta ja kaiken pahan alku ja juuri. Hän

ansaitsee perin pohjaisen damnatio memoriae.

Ida: Aristoteleen. Se olisi feministinen teko.

Katariina: En tykkää tapella :)

Aino: Välttelen konflikteja, joten en tappelisi kenenkään kanssa.

Lotte: Ainakin Dion Prusalaisen; muistuttaa liikaa isoisääni, joka pyrkii hankkimaan itselleen jonkinlaista ylemmyydentunnetta lähinnä muita ihmisiä ja näiden tekemisiä dissaamalla.

Leila: Ehkä Aristoteleen, vaikuttaa ärsyttävältä.

Iida: Monenkin. Voittaisinko? Tuskin.

Orion: Jaa, luultavasti en jaksaisi vaivautua tappelemaan kenenkään kanssa, antiikin ihmiset ovat jo kuolleet, joten tuntuisi ikävältä potkia ruumista.

12. MITÄ TEKISIT TOISIN (ESIM. YLIOPISTON TAI ELÄMÄN SUHTEEN)?

Jalmari: En varmaan elämän suhteen mitään, koska ilman valintojani en olisi muovautunut sellaiseksi, joka

olen nyt. Olen elänyt sellaista elämää, jota voin muistella leuka ylhäällä lipuessani Haadeen virrassa.

Reetta: En stressaisi niin paljon turhasta, yleisesti, ja asettaisin itselleni realistisia tavoitteita sekä opintojen että elämäni suhteen. Yritin pitkään olla jotenkin erinomainen ja täydellinen, josta sain palkkioksi vain alemmuuskompleksin ja uupumuksen. Nykyään noudatan 'entä sitten'-filosofiaa (ks. s. 12–14), joka on osoittautunut toimivaksi.

Ida: Lopettaisin burnout -kierteeni ajoissa ja olisin itseäni kohtaan lempeämpi.

Katariina: Kesti vähän turhan kauan tajuta, että jos en tajua tarttua tilaisuuksiin, koska koen olevani epäpätevä, joku vielä paljon epäpätevämpi ottaa ne vastaan eikä näe asiassa mitään ongelmaa.

Aino: Ei mitään hajua.

Lotte: Jälkiviisaasti voisin jättää moniakkin puhtaan typeriä juttuja tekemättä. Nuoremalle itselleni sanoisin, että on ihan ok kokea fomoa, eikä siihen

kuole. Toisaalta ilman monenkirjvaa elämän-historiaani koko sen kaameudessa ja koomi-suudessaakin en olisi se, joka nyt olen. Kävisin ruotsinkurssin kerralla loppuun enkä jättäis roikkumaan 66%:iin, missä tilassa se luulta-vasti tulee virumaan seuraavat vuodet.

Leila: En jättäisi ekan vuoden pakollisia johdantokursseja kesken :D

Ida: Paljon ja en mitään.

Orion: Todellisuudessa jättäisin varmaan lähtökohtaisesti syntymättä, koska elämä on kauhea vaiva :D

13. MIKÄ ON OLLUT PARAS MOKASI OPISKELUAIKANA?

Jalmari: Ei tule nyt äkkiseltään mieleen mitään merkittävää töppäystä. Ehkäpä koko

opiskeluaikani on ollut tasapainoista askellusta pienestä mokasta toiseen.

Reetta: Burnout toisen opiskeluvuoden keväällä.

Ida: Vastasin Palladionin tiedotusvastavana koko yliopistolle tulleeeseen massasähköpostiin Palladionin osallistuvan tapahtumaan. Oli siis tarkoitus vastata vain yhdelle ihmiselle. Se nauratti ja nolotti :D

Katariina: Hain aikoi-naan yhteishaussa ensisijaisesti lukemaan läntistä teologiaa Itä-Suomen yliopistoon opettajalinjalle. Onneksi en päässyt opettajaksi, yläasteelle tai lukioon musta ei vaan olisi.

Aino: Viime keväänä unohdin kerran ottaa kotiavaimeni mukaan, koska olin niin innoissani siitä, että parhaat

kaverini Vesannolta olivat käymässä luonani. Odottelimme useamman tunnin huoltomiestä avaamaan oven, ja oli tietysti viikonloppu.

Lotte: Näitä on monta, ja osa on niin noloja, ettei niitä ole mukava muistella.

Leila: Vastasin kreikan alkeiskurssin tentissä adjektiivi, kun kysyttiin lauseenjäsentä :(

Ida: Palautin kerran tyhjän dokumentin.

Orion: Palautin media-tutkimuksen tentin ja vasta lukiessani tenttipalautetta luin omat vastaukseni läpi. Ensimmäisen esseeni ensimmäisistä virkkeistä puuttui aivan totaalisti verbit. En vielä-kään käsitä miten sain kyseisestä tentistä 5.

CHARON TACO BELLISSÄ

GAKUEN ROMA (MELKEIN)

PERUSTULI VAIN LÖYHÄSTI TODELLISIIN
TAPAHTUMIIN JA HENKILÖIHIN :D

